

SUSANNE KOSTER

To the
Moon

Clavis
YOUNG ADULT

TO THE MOON

SUSANNE KOSTER

Ander werk van Susanne Koster bij Clavis

Alles voor jou

Zwarte lieveling

Achtergelaten

Een gedroomd einde

Lege kamers

Susanne Koster

To the Moon

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: tienerzwangerschap, onveilige seks, ongewenste zwangerschap

NUR 285

ISBN 978 90 448 5317 9

D/2024/4124/041

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.susannekoster.nl

Intro

Mijn beste vriendin Britt zegt altijd dat ik een dramaqueen ben. Eerlijk gezegd heeft ze wel een beetje gelijk. Mijn klasgenoot Justin, die volgens mij verliefd op me is, is het dus niet met Britt eens. Waarom hij verliefd op me is, echt, daar snap ik helemaal niets van. Ik bedoel, ik geef hem geen enkele reden. We zijn gewoon vrienden omdat we al jaren bij elkaar op school zitten, en daar komt nog bij dat er minstens tien meisjes in onze klas zitten die veel leuker zijn dan ik. Qua uiterlijk dan. En dat meen ik. Zonder dramaqueenmaniertjes. Nou ja, niet dat ik er wakker van zal liggen als Justin het toch stiekem met Britt eens zou zijn. Wilde ik even gezegd hebben.

Iets zeggen kost mij sowieso geen moeite. Ik klets rustig zes kwartier in een uur, anders moet ik steeds zo nadenken en eerlijk gezegd ben ik daar niet zo van. Dat laat ik liever over aan mijn moeder – die kan filosoferen, joh, niet normaal meer – of aan mijn broer Liam. Liam heeft nadenken naar een next level gebracht. Daarom studeert hij ook. In Groningen. Best wel ver weg, dus komt hij ook niet elk weekend naar huis. Om de week of zo. En af en toe stuurt hij een appje of belt hij.

Volgens mij ga ik na mijn mbo nooit écht studeren. Ik ga de pabo doen, maar dat is iets anders. Jaja, ik weet het, klinkt heel tegenstrijdig, maar ik bedoel: ik ga echt geen theoretische studie doen. Ik ben meer het creatieve en doenerige type. Nou ja, voorlopig dan.

Als je bij ons thuis mijn kamer binnenkomt, zie je dan ook overal beeldjes die ik heb gemaakt. Niet van klei maar van papier-maché. Ik werk graag met mijn handen. Daarom vul ik vakken en zit ik achter de kassa, in de supermarkt. Als bijbaantje. Waar mijn moeder dan weer blij mee is, omdat zij daar bedrijfsleidster is. Zij weet als geen ander dat ik geen hekel heb aan hard werken en, ook niet onbelangrijk, hoe betrouwbaar ik ben. En dat mag ik zeggen, want het is de waarheid. Ik heb echt geen kapsones. Hard werken en betrouwbaar zijn. Zo heeft mijn moeder mijn grote broer en mij opgevoed. In haar eentje. Want mijn vader is dood.

Nee, nee, niet meteen denken dat dat zielig is. Op zich is het wel rot natuurlijk, een meisje van zeventien dat nu al geen vader meer heeft. Maar mijn vader kreeg een ongeluk toen ik zes maanden oud was, dus hé, ik ken de beste man niet eens. De foto die op mijn moeders nachtkastje staat, zegt me niet zoveel. Sterker nog, ik zie een afbeelding van een jongen die maar net ouder lijkt dan mijn slimme broer. Hartstikke droevig natuurlijk om zo jong bij een stom ongeluk het leven te laten, maar voor mij is het lang niet zo erg als voor mijn moeder, die haar 'liefde voor het leven' kwijtraakte, of voor mijn broer die zegt nog te weten dat hij altijd op papa's schouders mocht zitten.

Aangezien mijn broer net drie jaar oud was toen onze vader overleed, denk ik dat hij zijn herinnering baseert op de zwart-witfoto die met twee andere foto's boven op de overloop hangt. Op de eerste prent staan mijn ouders in elkaar verstrengeld verliefd te wezen, op de tweede zit de kleine Liam op de schouders van mijn vader en op de laatste foto staat mijn vader met een baby in zijn armen. En dat ben ik. Waar ik natuurlijk niets vanaf weet. Maar Liam zegt dat

hij het zich wel nog herinnert: hoe hoog hij zat, hoe fijn hij het had gevonden. Jaja. Maar hé, ik kan het mis hebben natuurlijk, want wie ben ik tenslotte? Alleen maar de jongste dochter en het kleine zusje. Wat weet ik er nou helemaal van?

Ik was nog steeds een beetje suffig, omdat ik nog geen rondje plantsoen had gerend – oktober liet zijn natte herfstgezicht zien en mijn bed was deze morgen echt te lekker – en toch moest ik al in de klas zitten om mijn hersens te laten kraken. Wie heeft dat vroege tijdstip bedacht? Dat moest serieus iemand zijn die last had van een ernstige vorm van verstandsverbijstering, want jongeren zijn bijna nooit op hun best in de vroege ochtend. Ik zat voor me uit te suffen en het geklets om me heen bracht me in een soort van trance. Niet dat die trance lang duurde. Niet wanneer je naast Britt zat. Ze stootte me zo hard aan dat mijn kin, die net nog comfortabel in de kom van mijn hand had gelegen, naar voren klapte. ‘Wat doe jij nou?’ vroeg ik verontwaardigd.

‘Kijk dan!’ zei ze zacht en ze maakte een hoofdbeweging naar de deur van ons klaslokaal, waar de conciërge binnen was gekomen, gevolgd door een onbekende man. En wat voor een!

‘Zo dan! Wat een lekker ding!’

‘Mwah, niet mijn type.’

‘Serieus, Britt?’

‘Wat heeft hij voor een vlek onder zijn rechteroog?’

‘Dat heet een sproetje, Britt.’

‘Rare sproet dan, het lijkt wel een half maantje.’

De ogen van de man gingen zoekend de klas door en leken tot rust te komen toen hij die van mij gevonden had. Serieus! Meteen

betrapte ik mezelf op een glimlach. Alsof dat van mij verwacht werd. Wat niet zo was. Hoe kwam ik erbij? Zijn glimlach terug benam me acuut de adem. Terwijl ik heus wel beter wist. Het had niets te betekenen. Van hem werd natuurlijk wél verwacht dat hij glimlachte. De gedachte dat hij mij later ooit meer dan een blik waardig zou keuren, was ronduit belachelijk.

Want of ik het nou leuk vond of niet: als ik in de spiegel keek zag ik echt geen beauty, maar een heel gewoon, niets-bijzonders-meisje met een lang, slungelig lijf. Zonder vormen. Echt! Een plank. Het enige aardige aan mezelf vond ik mijn ogen, die waren wel oké. Maar dat was niet voldoende om jongenshoofden te doen omdraaien.

Getver! Ik wilde het niet, maar het gebeurde gewoon. Ik móést naar hem kijken. Hij had zwart haar, groene ogen, dat schattige sproetje onder zijn rechteroog, een kaarsrechte neus en volle lippen. Tel daar een prettige lengte en een atletisch lichaam bij op en hij kwam dicht in de buurt van perfectie.

Britt grinnikte. ‘Doe je mond dicht, Amy.’

‘O. Ja.’ Kák! Snel perste ik mijn lippen op elkaar. Ik zag er vast belachelijk uit, maar ik kon niet anders dan naar die man blijven kijken. ‘Ik geloof niet dat ik ooit zo’n aantrekkelijke man heb gezien.’

‘Kwijnl, kwijnl! Ik vind er niks aan,’ zei Britt zacht.

Ik zette mijn elleboog terug op mijn tafeltje, maakte van mijn hand weer een kommetje en liet er mijn kin in rusten. Mijn lievelingshouding. ‘Zo’n man moet ook vanbinnen mooi zijn. Als hij maar één keer iets liefs tegen me zegt, dan zal ik dat voor de rest van mijn leven koesteren.’

‘Jij moet op toneel gaan!’ Britt stootte nog maar weer eens zo ruw tegen mijn elleboog dat die opnieuw wegschoot en mijn kin

voor de tweede keer abrupt naar beneden klapte.

‘Doe eens normaal, Britt, ik had wel gewond ...’ Midden in mijn verontwaardiging snerpde de akelig hoge stem van de conciërge door de klas. Dat die man zo’n geluid voortbracht! Ja, daar kon hij niets aan doen natuurlijk, maar zijn stem klonk serieus als zes nagels over een schoolbord. Brr.

‘Goedemorgen, dames en heren. Mag ik jullie voorstellen aan meneer David Nevada, die jullie nieuwe mentor en leraar Loopbaan en burgerschap zal zijn zolang mevrouw Groen ziek is.’

‘Goedemorgen, meneer Woestijn,’ brulde Justin.

Ik zuchtte. Justin dacht altijd dat hij grappig was, maar hij was het bijna nooit. Soms, wanneer ik niets anders te doen had – en dat kwam heus weleens voor – vroeg ik me af wanneer hij zou stoppen met zich uitsloven om indruk op me te maken. Want dat deed hij al vanaf de middelbare school en nu op het mbo nog steeds. Hij deed daar in ieder geval reuze zijn best voor. Na elke domme opmerking of idiote actie keek hij me aan. Verwachtingsvol. Triomfantelijk.

‘Meneer Nevada,’ vervolgde de conciërge onverstoord, ‘mocht u iets nodig hebben, mijn kamer is naast de ingang van de school.’

De nieuwe leraar knikte. ‘Prima, dank u, meneer Parker.’

Die stem! Onze arme conciërge leek er een kleur van te krijgen. ‘Wat een kwelling voor die arme man om te moeten luisteren naar een stem die zo donker, warm en zwoel tegelijk is,’ fluisterde ik tegen mijn vriendin. ‘Ik wist niet dat zo’n combinatie zelfs maar bestond.’

Britt draaide haar hoofd en keek me misprijzend aan. ‘Amy, *please!*’

David Nevada liep door naar het bureau dat tegen de rechtermuur was geplaatst en zette zijn rugzak op de stoel die ervoor stond.

Daarna trok hij een leeg vel papier uit zijn rugzak en keek de klas door tot hij stopte bij Justin. ‘Knappe associatie.’

Justin draaide zijn hoofd in mijn richting en keek me aan met zo’n zie-je-wel-blik. Toen blokte de nieuwe leraar Justins zicht naar mij door voor hem te gaan staan. ‘Ik zal je morgen in de L&B-les graag iets over mijn reis naar de woestijnen van Nevada vertellen, maar voor nu wil ik graag weten of jullie al een klassenbellijst hebben?’

Justin schudde zijn hoofd. ‘Eh, nee, denk ik niet.’

‘Dan zou ik graag zo’n lijst van jullie willen ontvangen,’ zei Nevada terwijl hij Justin een gelinieerd vel papier gaf. ‘Wil jij beginnen en de lijst daarna doorgeven aan de volgende? Dan kunnen wij ondertussen een voorstelrondje doen. Iedereen die aan het woord is, gaat even staan en zegt niet alleen zijn naam, maar vertelt ook kort iets persoonlijks. Op die manier hoop ik dat we elkaar snel leren kennen. Zal ik zelf beginnen?’

Sommige mensen waren gezegend met een natuurlijke elegantie. (Hoe vaak ik ook hardloop, ik heb de gestroomlijnde sierlijkheid van een lantaarnpaal.) En alsof dat nog niet genoeg was, beschikten ze ook nog eens over enorme communicatietechnieken. Nu kon ik zelf ook aardig kletsen, maar David Nevada sprak met een soort natuurlijk overwicht. Geen wonder dat bijna iedereen meteen instemmende geluiden maakte.

‘Mijn naam is dus David Nevada en tot nu toe heb ik met veel plezier als invalkracht op middelbare scholen gewerkt. Het fijne van zoveel verschillende scholen is dat ik overal telkens nieuwe dingen leer, dus wie weet welke kennis ik dankzij jullie mag opsteken. Dat is wat ik voor nu over mezelf wil vertellen. Wie mag ik als volgende het woord geven?’

‘Ja, hallo! Zo weten we nog niets,’ riep Justin en hij maakte een wegwerpgebaar met zijn hand. ‘U vertelt helemaal niks over uzelf. Ik zou wel willen weten waar u woont, of hoe oud u bent en of u een vriendin heeft. En misschien heeft u wel heel bijzondere hobby’s of heeft u last van ingegroeide teennagels of andere interessante dingen?’

‘Justin!’ riep Bilal, die achter hem zat en hem meteen een tikje tegen zijn achterhoofd gaf. ‘Doe toch normaal, man.’

David Nevada hief zijn handen op en knikte vriendelijk naar Bilal. ‘Nee, het is goed, want Justin heeft wel een punt. Oké dan, vooruit. Ik ben negenentwintig jaar oud en ik ben getrouwd met Moira. Moira is verloskundige en werkt vaak op onmogelijke uren, want baby’s worden nu eenmaal niet alleen overdag tussen negen en vijf geboren.’

‘En heeft u zelf kinderen?’ onderbrak Justin hem, terwijl hij het vel papier aan Bilal doorgaf.

Onze nieuwe leraar bukte zich om aan de onderkant van zijn broekspijp te trekken, voordat hij zich weer oprichtte en glimlachte.

‘Nee. Maar we hebben wel twee katten, Miti en Mavros, die we overal mee naartoe nemen. Net als onze katten houden wij van de zon en van bewegen. Mijn vrouw fietst graag, maar zelf ben ik een fanatieke hardloper, vooral langs het strand. Daarnaast gaan we, zodra er maar een straaltje zon is, graag naar ons tuinhuisje op een volkstuintencomplex. We wonen namelijk achter deze school in een flat en we hebben daar alleen een langwerpige betonnen balkon. Wanneer we op de tuin zijn, liggen we er graag op een strandbedje stapels kranten en boeken te lezen en genieten dan van onze bloemen en planten. Achter in onze tuin proberen we gezond te doen door onze eigen groenten te verbouwen, en we hebben ook een appelboom.’

Een fanatieke loper én een appelboom, was dat leuk of was dat leuk? ‘Ik zie het voor me,’ fluisterde ik tegen Britt. ‘Zo’n huisje dat half verscholen gaat achter een boom vol roze bloesemtakken in een zonovergoten tuin.’

‘Cliché, Amy, een vetgroot cliché. Nog even en ik moet kotsen,’ zei Britt zacht, terwijl ze me smalend aankeek.

‘Mag ik jou nu het woord geven?’ vroeg meneer Nevada terwijl hij me opeens recht aankeek.

Die ogen! Bijna lichtgevende, heldergroene ogen. ‘Eh ...’

‘Wil je even gaan staan? Hoe heet je?’

Getver, was ik opeens verlegen! Houterig ging ik rechtop staan. ‘Amy van Dijk.’

‘En wie wonen er bij jou in huis?’

‘Mijn moeder en om en om in het weekend ook Liam, mijn oudere broer. Hij studeert in Groningen.’

‘Verder niemand?’

‘Nee.’

‘Huisdieren?’

‘Nee.’

‘Zou een huisdier bij jullie passen?’

De plotselinge warmte kwam vanuit mijn nek opzetten. Naar mijn hals, mijn gezicht ... ‘Eh, vast wel, maar mijn broer woont in Groningen en als hij thuiskomt, is hij bijna altijd met zijn vrienden, mijn moeder werkt fulltime en ikzelf werk ook vaak naast school en stage. Zo’n gebrek aan aandacht kun je een dier niet aandoen.’

‘Nee, daar heb je gelijk in,’ zei meneer Nevada terwijl hij me bleef aankijken. ‘Maar naast je school en stage ook nog werken lijkt mij een behoorlijk druk schema. Hoeveel dagen werk je?’

‘Op donderdagavond, op zaterdag de hele dag en om de week op zondag.’

‘Poe, dat is best veel. Heb je dan nog wel tijd voor iets dat je ontspant, zoals een hobby?’

De hitte zwakte af. Zijn ogen waren vriendelijk. Belangstellend. Alsof hij het echt meende. ‘O, jawel hoor. Ik knutsel graag met papiermaché en daarnaast houdt iedereen bij ons thuis van hardlopen, dat probeer ik zeker drie keer per week te doen, want het maakt mijn hoofd lekker leeg. Maar we hebben alle drie ook nog een hobby die elke dag goed van pas komt: we houden van koken.’

‘En dat kunnen ze heel goed!’ riep Britt tussendoor.

‘Tjonge, je bent een bezig bijtje. Dank je wel, je mag weer gaan zitten,’ zei meneer Nevada terwijl hij nog even vriendelijk naar me knikte voordat hij zijn ogen naar Britt verplaatste. ‘En wie ben jij?’

Ik slikte zo onopvallend mogelijk en geloof het of niet, er trippelde opeens een warm, wollig gevoel op kousenvoetjes rond in mijn binnenste. En ik koesterde het. Naast me verschoof een stoel toen mijn vriendin rechtop ging staan.

‘Ik ben Britt Doom. Ik woon met mijn ouders en mijn kleine broertje Felix. We hebben één huisdier, de hamster van mijn broertje. Ik ben dol op make-up, dus daarom heb ik net als Amy een bijbaantje in de supermarkt van haar moeder.’

‘En werk jij ook zoveel?’

‘Neu, ik werk niet op zondag.’

‘En wat zijn je hobby’s?’

Britt grijnsde. ‘Nou, in ieder geval niet hardlopen, maar wel opeten wat Amy gemaakt heeft.’

‘Ja, dat is je ook wel aan te zien,’ riep Justin terwijl hij met zijn

handen overdreven curves in de lucht tekende.

Bilal schopte tegen de stoel van Justin. ‘Kap nou eens, man!’

‘Je bent een sukkel!’ zei Farah, die naast Bilal zat.

‘Ja, en een idioot!’ riep Mike erachteraan.

Ik haalde mijn schouders op en gaf Britt een bemoedigend glimlachje. ‘Zo’n opmerking kan alleen door een loser als Justin gezegd worden!’

‘Wát?’ riep Justin verontwaardigd. ‘Het was een compliment, hoor. Bijna alle meiden in onze klas zijn best pla... eh, ik bedoel, hebben nog een meisjesfiguur, en daar is ook niks mis mee, maar Britt heeft het figuur van een vrouw.’

‘Mmm, twijfelachtig compliment,’ zei meneer Nevada. ‘Zullen we het daar op houden? Dank je wel, Britt,’ ging hij meteen verder, terwijl hij haar nog even aankeek voordat hij zich weer tot Justin richtte. ‘Vertel jij nu maar eens iets over jezelf, Justin.’

Dat stomme joch ging niet alleen rechtop staan, maar hij spreidde ook nog eens zijn armen! Serieus? Wat een aansteller! ‘Mag ik u eerst een vrolijk raadseltje voorleggen? Het is blauw en niet zwaar ...’

Justin! Nee, hè?

De nieuwe leraar staaarde Justin sprakeloos aan. Die staaarde zonder blikken of blozen terug.

‘U weet het niet, hè? Het antwoord is: lichtblauw!’

‘Gást!’ riep Bilal.

‘Sjonge, Justin, wat heb jij een fijne opleiding afgerond!’ vulde Mike aan.

Meneer Nevada hief een hand op. ‘Goed. Kun je dan nu iets over jezelf vertellen?’

‘Ik ben Justin Miller. Ik heb twee oudere broers en een jonger

zusje. We hebben twee honden, drie katten, een muis en ...'

De zon wierp slome strepen vol stofdeeltjes door de klas. Ik hoorde de stemmen van mijn klasgenoten wel, die zich om de beurt voorstelden, maar wat ze zeiden, drong niet tot me door. Idioot natuurlijk, maar ik zag in vreemd trage beelden mezelf naast meneer Nevada hardlopen langs het strand, zijn hand kwam per ongeluk tegen de mijne, een moment dat langer dan een seconde duurde en ...

'Amy, hoe denk jij daarover?'

'Sorry?'

Meneer Nevada glimlachte en wees me met zijn wijsvinger plagend aan. 'Je zat te dromen, hè? De vraag was hoe jij het mentoruur zou vormgeven? Wil je dat het klassikaal blijft, zullen we het voortaan laten plaatsvinden in kleine subgroepen, of heb je nog een ander idee?'

'Eh, ja ...' Bám! Roodgloeiende wangen. Ik zag er vast uit als een rijpe tomaat.

'Amy?'

'Eh, misschien kunnen we het mentoruur op woensdag klassikaal houden en op vrijdag in kleinere groepjes?'

Meneer Nevada knikte bedachtzaam. 'Mmm, jullie zijn met achttien leerlingen, dus zouden we twee subgroepen kunnen maken die dan ieder de helft van het lesuur in beslag nemen.'

'Of twee groepjes van vier en twee groepjes van vijf personen,' vulde Farah aan, terwijl ze naar meneer Nevada keek alsof ze een wereldschokkende ontdekking had gedaan. 'Elk groepje zal dan een kwart van een lesuur in beslag nemen. Een kwart dat wel veel persoonlijker en intensiever is juist omdat we maar met kleine groepjes zijn,' ging ze verder, terwijl ze met haar prachtige grote ogen en een

flink overdreven kwijlsmile nog steeds naar meneer Nevada bleef kijken.

'Ja, dág!' riep Justin verontwaardigd. 'Stel dat je als laatste groepje bent ingedeeld, dan kun je de hele tijd wachten tot je aan de beurt bent.'

'Ja, dat is de consequentie,' gaf meneer Nevada toe. 'Maar misschien heb jij wel een ander idee, Justin?'

'Wat een stom gedoe,' blies Britt toen we samen van school wegfietsten. 'Het hele mentoruur ging alleen maar over hoe we het zouden kunnen veranderen, de ene discussie na de andere en Farah, die elke keer weer opnieuw het woord wilde hebben om indruk te maken op Nevada. Heb je gezien hoe ze de hele tijd met een rood hoofd naar hem zit te kijken? Bah! En wat heeft het opgeleverd? Niets. Uiteindelijk blijft alles hetzelfde. Zonde van mijn tijd. En wat zegt dat over onze nieuwe leraar?'

'Dat hij hartstikke leuk is én dat het een democraat is in hart en nieren,' zei ik grijnzend. 'Iemand die echt luistert en daarna niet bang is een eventueel impopulair besluit te nemen. Zo! Nou jij weer, hoe klonk dat?'

'Please, Amy! Wil je de politiek in of zo? Je begint op Farah te lijken. Je gaat me toch niet vertellen dat jij ook verliefd op hem bent, hè?'

Ik schudde mijn hoofd voordat ik snel op mijn horloge keek. 'Natuurlijk niet, hij is getrouwd, weet je nog? Ik zeg alleen dat hij een lekker ding is en dat hij ook nog democratisch te werk gaat, dat is alles. En trouwens hij heeft ons toch een opdracht gegeven?'

'Ja,' zei Britt snerend. 'Maak een jaaroverzicht van wat je tijdens

de mentoruren over je stage zou willen bespreken. Wij doen gewoon zijn werk, hoor.'

'Dat heet leerlingen inspraak geven. Ik hou wel van inspraak. Ik hou sowieso van spraak, maar dat is wat anders. Hoe dan ook, ik vind het een leuke opdracht. Laten we voor nu maar afwachten hoe hij morgen L&B gaat geven en hoe hij vrijdag met al onze input zal omgaan. Verstandig gezegd, hè? Maar genoeg over David Nevada, we moeten opschieten. Heb jij vanochtend ook alvast je werkkleding meegenomen? We zouden vandaag in de supermarkt invallen en een uurtje eerder komen om te helpen met vakken vullen, weet je nog?'

Britt knikte. 'Ja, mijn poloshirt zit in mijn rugzak en een zwarte broek heb ik al aan. Waarom ik me door jou heb laten overhalen om vandaag te werken en dan ook nog eens een uur eerder te beginnen, is mij nog steeds een raadsel.'

'Uit pure vriendschap,' lachte ik. 'Als ik een extra dag moet werken, dan jij ook. Andersom geldt natuurlijk hetzelfde. Dat is wat echte vriendinnen doen. Nee,' riep ik toen ik zag dat Britt iets wilde zeggen. 'Ontken het maar niet. Wij zijn waarschijnlijk een uitstervend ras, maar wij doen dat gewoon.'

'Kijk uit!' hoorde ik Britt roepen, net voordat mijn voorwiel de stoep schampte. Met een flinke ruk aan mijn stuur trok ik mijn fiets opzij en zigzaggend kwam ik weer naast Britt rijden, die me bezorgd aankeek.

'Gaat het?'

Ik knikte. 'Wat goed dat je schreeuwde. Als je dat niet gedaan had, dan ...'

Britt grijnsde. 'Dan had je de stoeptegels van dichtbij bekeken. Dat kon ik niet laten gebeuren, zo bijzonder is dat trottoir nu ook

weer niet. Trouwens, eh, komt Liam het weekend thuis?'

Ik hoorde het aan haar stem en ik lachte. 'Over verliefd gesproken.'

'Wat? Echt niet!'

Mijn vriendin zag eruit alsof ze koorts had gekregen, zo schattig! 'Zodra ik het weet, app ik je, oké? En nu moeten we doorrijden, anders komen we te laat.'

Een kwartier later propten we onze truien en onze rugzak met schoolspullen in een kluisje en liepen vervolgens de supermarkt in.

De zeventienjarige Amy is best tevreden met haar leven. Hoewel haar vader is overleden toen ze nog een baby was, heeft het gemis nooit een grote rol gespeeld. Met haar moeder heeft ze een goede band en ze is dol op haar oudere broer Liam, die in Groningen studeert maar regelmatig naar huis komt. En dan zijn er natuurlijk haar trouwe vrienden, onder wie Britt, haar bff. Maar als er een nieuwe leraar op school komt, staat Amy's leven binnen de kortste keren compleet op z'n kop.

Een realistische roman voor young adults over hoe snel je bestaan een andere wending kan nemen, over zorgen die over je heen spoelen en morele vragen die zich opdringen, maar ook over veerkracht en het belang van een hechte vriendenkring.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044853179

9 789044 853179